

naša zvezda

P. Vrtovec S. J.

Lepa si, lepa, roža Marija

Cerkev se zaveda, da se je z zdravomarijo začelo odrešenje sveta. Zato pri vsaki sveti daritvi počasti Marijin spomin in jo daruje tudi njej na čast. Trikrat na dan hoče, da se spominjamo Marijinega označenja. Kakor jutranji in opoldanski se oglasi tudi večerni zvon — po mestih in vaseh, s hribov in dolin — in kliče otroke k Materi in Mater k otrokom. Vsaka sobota je Marijin dan. Cerkev je darovala Mariji kar cela dva meseca, enega v cvetoči pomladi, enega v zreli jeseni. Z večjimi in manjšimi prazniki je posejano celo leto, kakor je s kapelicami, znamenji, cerkvami in veličastnimi bazilikami, Mariji posvečenimi, posejana in okrašena vsa katoliška zemlja. In vsak narod ima še svoja Marijina božja pota, kjer se Marijini otroci zbirajo v svojih najlepših in v svojih najžalostnejših dneh, kjer stoluje pribežališče pravičnikov in grešnikov. — Koliko je še raznih pobožnosti Mariji na čast! Sv. rožni venec meče svoje rože na sleherno stezo življenja. Marijina pesem doni od vsepovsod. Nenehoma šepečejo usta svoj spomni se... Pozdravljena Kraljica... Pod tvoje varstvo pribežimo... Zdrava Marija... Zares, lepo je Cerkev naučila svoje otroke častiti Marijo.

Marija pa tudi zasluži to izredno česčenje — nadčastje: saj je Mati božja. Vemo, da katoliške vere ni brez Marije. Verujem... v Jezusa Kristusa... ki je bil spočet od Svetega Duha, rojen iz Marije Device. Marija je mati našega Odrešenika. To je izredna odlika in čast, ki povzdiguje Marijo nad vse ljudi in nad vse angelske zборе do samega božjega prestola. Zato je sama

ponižna dekla Gospodova zapela svoj Magnificat — poveličuj, moja duša, Gospoda, zakaj velike reči mi je storil on, ki je mogočen! Zato je pravično in zveličavno, da časti Marijo tudi Cerkev in vsi verniki. »Blagrovani me bodo vsi rodovi...«

Dostojanstvu božje Matere pa je Bog dodal še mnoge druge izredne milosti. Predvsem je obvaroval Marijo izvirnega in tudi najmanjšega osebnega greha; njeno božje materinstvo pa je združil s sijajem nedotaknjene devišstva duše in telesa. Ena edina je bela lilija in čudovita Mati, vzvišena nebeška Gospa. »Vsa lepa si, Marija«, kliče Cerkev. Marija je naše zemlje najlepši cvet, je roža skrivnostna, in vonj njenih čednosti napolnjuje in razveseljuje ves svet. Nikdar ne bodo mogli Evini otroci do konca izpeti svoje pesmi o Mariji: Lepa si, lepa, roža Marija...

Vrh tega je Bog poveril Mariji v naši katoliški veri posebno vlogo. Ker nam je po njej podaril največji dar, svojega edinorojenega Sina, in jo nad vse ozaljšal z darovi svoje milosti, jo je postavil tudi za delivko vseh svojih milosti in za vodnico k Jezusu. Ker je Jezus izbral Marijo za svojo pot do nas, je Marija tudi naša pot do Jezusa. Kdor pride do nje, pride do Jezusa. »Po Mariji k Jezusu« se torej glasi povelje kristjanov in še posebej nas kongreganistov.

Vera — to vemo — je odnos človeka do Boga. Ta odnos je dvostranski; gre kakor za dve struji. Ena struja teče od Boga k človeku, druga od človeka k Bogu. Za obe struji je Marija posrednica. Posrednica je božjih dobrin in milosti, ki dotekajo k nam — pa

tudi posrednica našega hrepenenja k Bogu. Z drugimi besedami: Marija je obenem de-
levka in vodnica, Mati in Vzornica.

Od Boga nam dotekajo vsi nadnaravni darovi: posvečujoča milost, dejanske milosti, milosti sv. zakramentov, nadnaravne kreposti, mnogotere zunanje milosti. Vse to nam Marija posreduje, ker nam daruje vir vsega tega, Jezusa, in ker nam vse to izprosi od Boga. Njene roke in njena priprošnja nas napolnjujejo z vsakim blagoslovom.

Od nas se dvigajo k Bogu naše molitve, dobra dela in vse naše krščansko življenje in hrepenenje po Bogu. V tem nam je Marija vzornica. Zakaj? Ker je najbolje spoznavala in ljubila Boga, je tudi najzvarnejše Bogu služila. Nikdar ni bila Bogu nezvesta, vedno popolnoma vdana in predana. Podoba Jezusa Kristusa najjasneje odseva iz Marije. Če hočemo h Kristusu in mu biti vedno podobnejši, nimamo v to nobene boljše poti kakor po Mariji.

Tako prihaja Jezus po Mariji k nam. V katerikoli duši se Jezus rodi, se rodi po Svetem Duhu iz Marije. Marija je naša duhovna Mati, ki skrbi za nas, da rastemo v podobnosti z Jezusom, prvorojenim bratom.

Poglejmo natančneje, kako je Marija naša mati.

1. Marija je mati Jezusova in zato tudi naša mati. Posredovala nam je njega, ki je življenje naših duš, zato je tudi sama »življenje, sladkost in upanje naše«. In ona ve, da je bila zaradi nas in zaradi našega rešenja ter nadnaravnega življenja tako povišana. Zato ji pravi stari pesnik:

*Non abhorres peccatores,
sine quibus numquam fores
tanto digna Filio.*

Vendar Marija ni spočela in rodila samo fizičnega, tvarnega telesa Jezusovega. Jezus, kot Odrešenik, ima še drugo, skrivnostno telo. To mistično Kristusovo telo tvorijo vsi tisti, ki so po veri, upanju in ljubezni včlenjeni v Kristusa, kot udje telesa, kateremu je Kristus glava. Odrešenikova Mati, je mati tudi tega skrivnostnega telesa, je mati vseh Kristusovih udov, kar smo mi! »Kristus se je v telesu svoje prečiste Matere učlovečil in si tudi izoblikoval duhovno telo, sestavljeno iz tistih, ki verujejo vanj. Po pravici torej lahko rečemo, da je Marija, ko je nosila pod srcem Zveličarja, tam obenem nosila vse, katerih življenje je bilo v življenju Odrešenikovem... Zato se imenujemo otroci Marijini v duhovnem smislu in Marija je naša duhovna, toda resnična mati.« (Pij X. Ad diem illum, 2. febr. 1904.)

Kristus je prvorojenec Marije, a »prvorojenec med mnogimi brati« (Rim 8, 29). Rojen je iz Marije, da bi mi prejeli posinovljenje (Gal 4, 5). Kolikor udov ima torej mistični Kristus, kolikor mladik je pognala skrivnostna trta, toliko otrok ima Marija, ki je spočela in rodila Kristusa — trto. Mati Kristusova je mati tudi vseh bratov njegovih, in to smo mi po milosti. Kakor nam je milostno dano, da imamo po nadnaravnem rojstvu v Kristusa včlenjeni enega in istega Očeta z njim, tako nam je tudi njegova telesna mati, naša nadnaravna, resnična mati. Mati božja je mati vseh božjih otrok.

2. Marija, mati Odrešenikova, je bila od Boga poklicana, da z njim sodeluje pri našem odrešenju. Od vekomaj jo je Bog izbral, da s Kristusom in po Kristusu stre zapeljivi kači glavo. Zato je naša soodrešenica in še enkrat mati, mi pa smo otroci njenih bolečin.

Da bomo to bolj razumeli, pomislimo,

Janez: Pri nas

*Pri nas se igramo zvečer
in tudi čez dan:
nabiramo kamenčke
in lekamo čez ravan.*

*Veliko veselja je pri nas,
še mati Marija se smeje,
kadar brat Jezus kamenčke
šteje
pa jih deli med nas.*

*Ko pozvoni, gremo spat
in se za roke držimo.
Potem ko zaspimo,
Marija nad nami bedi.*

Zdrava, Marija...

*Pri cerkvenih vratih.
Berač sedi na obrabljenih
stopnicah, poleg sebe je
položil čepico.*

*Kadar pride kak vernik
mimo, ga nagovori:*

*»Dober dan, gospa!
Ker bi se pa rad prikupil,
včasih dostavlja:*

*»Kako je vaš fantek
srčkan!«*

*A takoj spet povzame:
»Milošćine prosim,
dobra gospa.«*

*Hkrati pa ji kaže, da ni
ma roke:*

*»Ubog pohabljenec
sem.«*

*Kadar pa v čepico prileti
dar:*

*»Hvala lepa! Naj
vam povrne dobri
Bog!«*

*Pred ollarjem blažene
Device.*

*Drugi berači, na primer
jaz.*

*Takole prosim:
»Dober dan, gospa.
Zdrava, Marija...«*

*Da se ji prikupim, še
dostavljam:*

*»Milosti polna...
»Blagoslovljena si
med ženami.«*

*Ker pa vem, da je mati,
udarjam na srčno struno:*

*»Blagoslovljen je
sad tvojega telesa
Jezus.«*

*Ker pa moji pokloni niso
povsem nesebični, kar hitim:*

*»Sveta Marija, Mati
božja, prosí za nas...«*

*In stegam k nji svoje
razdrapano dušo, svoje one-
mogle roke, od nepokoja raz-
glodano srce, svojo zamero
ali svoje razočaranje:*

»...grešnike...«

*Ker sem potreben takojš-
nje pomoči, priganjam:*

»...zdaj...«

*In ker ne vem za golo-
vo, bom li mogel prositi vse
do konca življenja, iz pre-
vidnosti dostavljam:*

*»...in ob naši smrti
ni uri!«*

da je mogel Bog človeški rod na razne načine odrešiti. Izbral pa je tisti način, v katerem se najvidneje pokazuje ljubezen in njegovo usmiljenje do nas. Poslal je svojega Sina na svet, da za nas trpi in umre — ter nas tako reši iz oblasti satanove, nam obnovi življenje otrok božjih in nam odpre vrata v nebesa, v večno življenje. Mogel bi nas Kristus odrešiti z eno samo pravno molitvijo, lahko bi se bil tudi kot odrasel človek med nami pojavil, ali tako ne bi imeli ne jaslice ne križa. Storil je torej drugače: hotel je kot majhno dete na svet priti in nam v vsem enak postati. V to pa je potreboval Bog, Gospod in Stvarnik, človeškega sodelovanja, človeške pomoči. Hotel je, da sodeluje pri velikem delu odrešenja tudi človeštvo, kakor je sodelovalo v svojih prastarih pri delu pogubljenja. Izbral je torej ženo za ženo, Marijo za Evo in jo odlikoval kot tisto orodje, kot tisto sredstvo za najtesnejšo soudeležbo pri odrešenju. Marija je pritrdila s svojim »Zgodi se!« božjemu načrtu in tako popravila nepokorščino Eve.

Brez bolečin, v brezmejni sreči je v sveti božični noči rodila svoje božje Dete in ga nam darovala; toda z velikimi bolečinami je žalostna Mati nas rodila šele tam pod križem. Tam je za nas pretrpela, združena v popolni daritvi s svojim Sinom, vse njegove muke. Tam je darovala zares in popolnoma svojega Sina — življenje naše — za nas. Dragó je kupila v tisti uri svoje materinstvo nad nami — Mati sedem žalosti! Sam Sin ji je s križa potrdil vse njene materinske pravice nad vsemi božjimi otroki, ko je rekel svojemu učencu: »Sin, glej tvoja Mati!« Njej pa je rekel: »Žena, glej tvoj sin!« Cerkev uči in nam zagotavlja, da je bil tedaj sv. Janez zastopnik vseh nas.

»Ker nam je Marija Jezusa Odrešenika rodila, vzredila, pod križem žrtvovala, je po skrivnostni zvezi s Kristusom in po posebni njegovi milosti postala in se lahko nazivlje Soodrešenica (Reparatrix).« (Iz okrožnice »Preusmiljeni Odrešenik.«)

Eva — mater viventium — je pramati vseh človeških otrok; toda s svojo nepokorščino jih je rodila za smrt. Marija pa je nas, svoje otroke, v brezmejni vdanosti spočela, v solzah, trpljenju in žrtvovanju rodila za večno življenje. — Kakor je Kristus, drugi Adam, s svojim trpljenjem in svojo smrtjo začetnik našega nadnaravnega življenja, tako je tudi Marija, »boljša druga Eva« — ker spremenil angel je ime ji v Ave! — prava mati vseh božjih otrok. Če se njeni otroci tega zavedajo ali ne, če jo še poznajo in ljubijo ali pa nič več: Marija ostane vedno njih mati, ki jih nikdar pozabila ne bo — vse preveč je zanje prestala. Zato tudi nam nenehoma kliče v spomin: »Sin, ne pozabi bolečin svoje matere — tudi ti jih ne pozabi...«

3. Naloga in poslanstvo matere je ta, da za otroke, katere je spočela in rodila, tudi nadalje skrbi ter jih vzgaja, dokler ne dorastejo. To je torej zdaj Marijino poslanstvo, da skrbi za naše duhovno, nadnaravno življenje in da nam posreduje vse milosti, ki so nam potrebne za našo duhovno rast. Delevka nam je vseh milosti, katere nam je Jezus s svojim življenjem in trpljenjem zaslužil. Bog se svojih sklepov ne kesa; kakor je Marijo izbral, da nas je spočela in rodila, tako ji je dal tudi potrebno ljubezen in oblast, da je za vselej naša mati, da nenehoma skrbi za nas. To je sedaj njena čista in neskaljena materinska sreča v nebesih in tudi del plačila za vse prestane bolečine, da je vedno srečna mati novih in novih otrok, da

vedno znova rodi Kristusa v njegovih udih in skrbi za njegovo rast v svojih otrocih. Z enako materinsko ljubeznijo, s katero je ljubila svojega telesnega otroka Jezusa, ljubi Marija tudi svoje duhovne otroke. Svojo ljubezen do glave — Kristusa prenaša tudi na vse ude njegovega duhovnega telesa. Z isto ljubeznijo, zvestobo in predanostjo, s katero je Kristusu služila, služi tudi nam. Svojega Prvorojenca je hranila, nosila, vodila njegove prve korake in ga spremljala skozi življenje do pod križa, do zadnje ure. Kar je bila njemu, hoče biti vsem bratom njegovim, skrivnostnemu telesu Kristusovemu, vsem, ki so eno z Jezusom; tudi tistim, ki še niso Kristusovi, pa so poklicani, da bi bili eno z njim. Le eno željo ima, popolnoma nesebično: da bi bili vsi človeški otroci tudi božji otroci, udje Kristusovi in bratje njegovi, po veri, upanju in ljubezni vedno tesneje z njim združeni — »da se tako zida telo Kristusovo, dokler vsi ne dospemo — do popolnega moža, do mere polne starosti Kristusove« (Ef 4, 13).

Marija vidi in ljubi Jezusa v nas, njegovo kri in svoje solze, zato ljubi vse, dobre in hudobne, kakor more ljubiti le najboljša mati. Zato pa imamo tudi mi vsi, dobri in hudobni, kot prirojeno zaupanje vanjo, brezmejno zaupanje. Tistega, ki je izgubil zaupanje v Marijo, ne bo rešilo nobeno drugo upanje več.

Prosi za nas grešnike! Pod tvoje varstvo pribežimo... svojemu Sinu nas priporoči in izroči... Reši nas vselej vseh nevarnosti... Ni bilo slišati, da bi kdaj koga zapustila, Mati Marija...

★

Nova knjiga. — Jezus Kristus je naš edini Odrešenik; njega se moramo okleniti, iz njega in z njim živeti. Toda kdor išče sedaj Kristusa, ga najde samo v njegovi Cerkvi. V Cerkvi nadaljuje Kristus svoje življenje, delo našega odrešenja. Neusahljivi studenci žive vode Kristusovih milosti izvirajo v njegovi Cerkvi in le po njej se more prelivati v nas božje življenje.

V svojem liturgičnem letu se Cerkve ne spominja samo »zveličavnega trpljenja, vstajanja od mrtvih in častiljivega vnebohoda istega Kristusa«, marveč vseh skrivnosti njegovega življenja. Vendar ni to zgolj spomin, to je duhovno, a resnično obnavljanje teh skrivnosti v Cerkvi in v dušah vernikov, ki živijo s Cerkvijo, ki so Kristusovo skrivnostno telo.

Da bi milost, ki nam je dana, vedno globlje spoznavali, da bi vedno z večjim veseljem črpali iz studencev Kristusovih milosti, nam je poklonjena knjiga: **Leto božjih skrivnosti**. Napisal jo je p. Metod Turnšek S. O. Cist. Knjiga obsega 182 strani, krasijo jo mnoge lepe slike. Broširana stane 25 dinarjev, vez. v celo platno pa 30 din. Dobiš jo v Slomškovem zavodu v Ljubljani in v knjigarnah.

Dijak, kongreganist, sezi po tej knjigi! Naj ti bo zvesta spremljevalka — vse življenje. Vsi sveti časi in dnevi cerkvenega leta, vse svete skrivnosti našega odrešenja trkajo s prsti svoje

milosti ob tebe in prosijo, da jim odpreš razum in srce...

Kristus v Cerkvi. — Preden je šel Kristus vidno od nas, je ustanovil svoje kraljestvo. To kraljestvo, na skalo, na trdne temelje postavljeno, ki ne pozna meja ne konca, je naša katoliška Cerkve. Njej je Kristus zapustil svoj nauk, njej je dal svojo oblast, njo je postavil za delivko svojih milosti.

Kristus torej ne vlada samo v svoji Cerkvi, marveč živi v njej in jo oživlja nenehoma s svojo milostjo. Cerkve je njegovo skrivnostno telo, katerega udje smo mi.

Ko je na Golgoti umrl za nas, je bil docela podoben pšeničnemu zrnu, ki je v zemljo vsejano, vzkliko in obrodilo stoteran sad. Po veri in po milosti svetega krsta nas je Bog otel iz oblasti teme in prestavil v kraljestvo svojega preljubega Sina (Kol 1, 13).

Kako zelo površno poznamo to Kristusovo kraljestvo! Kako malo se zavedamo, da živi in deluje, da je Kristus v Cerkvi! Zato tudi veliko premalo ljubimo Cerkve in smo velikokrat le njeni zanikrni in leni sinovi in udje.

»Kristus v cerkvi« je naslov knjige, katero je napisal g. Franc Grivec. (Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. 1936. 8°, 270 str.)

Nobena kongregacijska knjižnica ne sme biti brez te knjige. Posamezna poglavja bi bilo kaj koristno obdelati s sestankih. Zavest naše povezanosti s Kristusom in zakramentalne posvetitve našega življenja bo vzbudila tudi v nas — kakor nekdanj v prvih vernikih — novo veselje, smisel za krščansko občestvo, krščanski ponos, ki bo postal vir globljega verskega življenja in apostolata. Veliko notranje bogastvo si bo pridobil vsak, kdor bo knjigo predelal. Zlasti za bližajoče se počitnice bi bila to lepa naloga.

Ivan Čampa: Iz belih noči. Str. 40. Broš. 10 din, vez 15 din. V tej drobni knjižici je zbral naš tov. svoje prvence. Naroči si zbirko teh pesmi! Pošlje ti jo Misijonska tiskarna — Groblje pri Domžalah, ali pesnik sam, ki zapuša letos gimnazijo v Kočevju.

Evharistično življenje. Skupnega obhajila, ki ga v Prima Primarii vsak četrtek darujejo za katoliške misijone, se zlasti goreče udeležujejo starejši kongreganisti. — Tudi število vsakdanjih obhajancev je zraslo. — Apostolsko delo članov Primarie na kralj. liceju Visconti je doseglo tako lep uspeh, da se zdaj že 300 učencev zavoda udeležuje sv. obhajila vsak prvi petek v mesecu.

Tekme iz katekizma. V Rimu so velike uspehe pokazale »škofijske tekme iz katekizma«. Dva bivša dijaka iz zavoda »Massimo« sta dobila od papeške univerze Gregoriana diplomu in svetenjo za »tečaj iz verstva«; pa tudi več gimnazijcev je prejelo nagrade. Mladinska katoliška akcija MK si je med vsemi dijaškimi skupinami priborila prvo nagrado iz »religije«.

Res?

Nisi poravnal še naročnine? Stori to še danes. Naš ponos zahteva, da plačamo svoj list vsi in točno. Pazi, da ne boš zadnji.

Petruša

Ruska mati je o stiski mladih duš zapisala naslednji dogodek.

Pravkar je bila pri nas moja sorodnica. Zelo je bila razburjena in pripovedovala, da je njen osemletni sinko prišel iz šole in ji povedal: »Učiteljica je ves razred zapisala v komunistično stranko in tako sem zdaj tudi jaz komunist.« Nič kaj pogumen in vesel ni bil. Kaj naj bi zdaj storila mati? Bila je trdno odločena, da svojega sina ne bo pustila komunistom. A kako naj svoj namen doseže? Ko se je njen mož, ki je imel službo v tovarni kot inženir, vrnil h kosilu, mu je vse povedala.

Nazadnje pa je rekla: »Kadar mi boš hotel kaj povedati o svojem delu, znancih ali pismih, tega nikdar ne stori vpricho Petruše — saj je zdaj komunist in mora kot tak pri svojih starših vohuniti in jih ovajati!« Fant je zardel prav do ušes in mater proseče pogledal, a ta je nadaljevala:

»Maša,« se je okrenila k svoji desetletni hčerki, »kadar bova odslej očka in jaz šla s teboj v cerkev, si plašč vselej obleci šele v veži, da nas ne opazi Petruša, sicer nas kot dober komunist naznani.« Fant je na glas zatulil. Mati pa se obrne zdaj k njemu in pravi: »Saj res, da ne pozabim, nocoj ti bom z vratu snela tvoj krstni križec — rajši to sama storim, kakor pa da bi ti ga jemala učiteljica komunistka in ga metala v nesnago in smeti.« Naprej ni mogla več — fant je planil pokonci in jokaje zbežal iz sobe...

Naslednji dan se je vrnil iz šole ves žareč. »Mama,« je že od daleč klical, »od učiteljice sem zahteval, da me iz stranke izbriše, mene samega v celem razredu!« Fant je od veselja kar plesal. Za tako dejanje je treba velikega poguma, sem si mislila. Ubogi fant! Z osmimi leti naj se odloči, kdo ima prav in komu naj verjame — staršem ali učiteljem! Težko je kaj takega zahtevati od otroka, za kar še marsikateremu odraslemu manjka poguma.

Otroci pogosto pripovedujejo, da jih učitelji v šoli izprašujejo: »Ali hodi tvoja mati v cerkev? Ali tvoj oče doma moli? Znaš narediti križ? Kdo te je naučil? Imate pri vas doma svete podobe? Ali te mati jemlje s seboj v cerkev? Pridejo kdaj duhovniki k vam? Kako tvoji starši praznujejo božič, veliko noč? In malček ve, da bosta oče in mati ob delo, morda ju bodo celo zaprli, če pove resnico, in zato ne sme govoriti po pravici.

Nekega dne sem šla mimo gruče otrok, ko so se igrali. Eden je zlezal v prazno pasjo utico, ki so nanjo z belo kredo napisali velike in nerodne črke GPU. Enemu delu otrok, ki jih je klical »rdeče armijce«, je zapovedal, naj ostale postavijo ob steno in ustrelijo — »saj so samo duhovniki in beli oficirji«, je prezirljivo dostavil. Otroci se igrajo stvari, ki jih odrasli uganjajo... Mene pa je ob tej otroški igri tako pretreslo, da sem brž hitela dalje... Le to sem še slišala, kako je piskajoč otroški glas velel: »Ena, dve, tri, ogenj!«

(Dalje.)

Saj se v tem sploh nihče ne bi spoznal, si je mislil sam pri sebi. In ko si je spet optal smuči in odhajal, se mu je vrivala želja, ki ga je že ves čas spremljala: o, da bi se ne bil nikoli udeležil nesrečnega lisičjega lova!

Premišljal je, kdo naj bi bili čudni možje, ki so ga ujeli. Slišal je, da so svojega sivolasega glavarja klicali Don Luigi, a kaj mu to pomaga! Najbolj ga je mučilo vprašanje, od kod le poznajo njegovo tajnost.

Ali je doslej njihovo tajno čuval dosti skrbno? Prepričan je bil, da jo je. Najbliž se z njim samo igrajo, da se zabavajo. Da mu ni čuvati svoje lastne tajne, bi jim bridko povrnili: kar povedal bi, kako so ga v gozdu zahrbtno napadli.

Ko je tako zamišljen stopal po cesti, je kmalu veselo dvignil glavo, vsa skrb je zbežala iz njegovih resnih oči. Saj je bil prepričan: njegova včerajšnja izbira je bila taka, da bi jo zavrnil samo kak strahopetec, edina izbira, ki bi se bil zanjo odločil vsak dostojen fant.

To mu je dobro voljo zopet vrnilo. Bil je truden, a je kljub temu hitro stopal, saj je bil obljubil, da se vrne v Le Fayet z vlakom, tam pa ga je imel počakati Don Luigi, da podjetje končata.

Zelezniška postaja je bila Eaux Vives, obmejna postaja, a ko je prišel na kolodvor, so mu povedali, da je vlak pravkar odpeljal in bo moral dolgo čakati naslednjega. Postopal je torej po cesti, dokler ni zagledal kavarne s številnimi okroglimi mizicami. A bile so vse zasedene z gosti, ki so pili kavo. Počakal je nekoliko in kmalu opazil, kako sta se prav na koncu dvorane dvignila neki gospod in gospa. Brž plane tja, da si prostor zagotovi, pritrđi krplje in smuči na naslonjalo svojega stola, se z vzdihom olajšanja usede in naroči limonado.

Gost, ki je odšel, je pustil na mizi jutranji časopis, in ko je natakark z naročilom odšel, je Miha list površno pogledal. Bil je »Petit Dauphinois«, dnevnik Visoke Savoje. Prav razveselil se ga je, saj je listič pravkar prišel semkaj čez mejo v to tuje mesto kakor kak ljub prijatelj.

Novice o zimskem športu so bile raztresene pod naslovi krajev, kjer so šport gojili. Aha, Passy! Pod tem naslovom si izvedel vse o včerajšnjem slavlju. Da, biti je moralo krasno, žal, vse lepše nego pri njihovi neumni lisičji dirki. O, da bi se ne bil Ramiro nikoli spomnil kaj takega!

Radoveden je bil, ali novice iz Me-

ževe kaj pišejo o njihovem lisičjem lovu. Poiskal je Meževo.

»Z žalostjo sporočamo o silno skrivnostnem vlom, ki se je izvršil včeraj v enem naših najboljših hotelov. Videti je, da je med ravnateljstvo odsotnostjo v hotel prišel tat in prebrskal sobe gostov. Dasi podrobnosti o škodi še ni mogoče preceniti, se vendar zdi, da je eden izmed gostov prišel ob rodbinsko dragoceno velike vrednosti. Vlom je v hotelu d'Aiguille povzročil veliko senzacijo.«

»Aiguille!« je zastrmel Miha.

In razburjen je bral dalje.

»Poklicali so policijo in pravijo, da bi rada govorila z dvema osebama, ki bi ji utegnili marsikaj pojasniti. Ena teh dveh je potujoč krošnjar s preprogami, druga pa mlad fant iz inozemstva, o katerem nihče ničesar ne ve, razen da za nekaj časa stanuje v hotelu. Tega fanta v Meževi niso videli od davi, ko je odšel na lisičjo tekmo in se v nji izkazal; z njim vred se je dirke udeležilo pet ali šest drugih fantov. Povedali so nam, da je imel vlogo lisice in igral jo je tako izvrstno, da je kratkomalo izginil in ga od tedaj dalje nihče nikjer ni več videl. Vse zelo napeto pričakuje, kako se bo zadeva o vlom pojasnila.«

Samo toliko, a tudi to je zadoščalo, da je Miha kar izbuljil oči in čutil, da mu lasje stopajo pokonci. Strah in groza! Policija želi govoriti z njim, ki da bi ji utegnili marsikaj pojasniti! Prav dobro je razumel, kaj hoče previdni izraz povedati: njega imajo na sumu!

Sumničijo njega in Mavra Beni Hasana, enega ali drugega, ali pa celo oba!

Grozno ga je prizadelo. Moj Bog, v kakšne klešče ga je stisnilo! Le kako naj se zdaj izmaže? Ha, bilo bi mu igrača, če ti smel povedati, zakaj in kako je pri tekmi izginil. Toda Don Luigi je slovesno obljubil, da bo molčal. Pa čeprav bi ga molk zdaj ne vezal več, ko so se stvari tako nesrečno zasukale, bi svojo pogodbo z Don Luigiem s tem razdril in tako tudi njega oprostil molčečnosti.

Limonade se ni dotaknil. Porinil jo je od sebe. Kar gorelo je v njem, da ga imajo za tatu. Gospodar ali ravnatelj hotela, kakor ga je listič počastil, prav gotovo ve, da Miha ni take vrste tič. Pa Ramiro in drugi fantje bi se bili tudi lahko potegnili zanj! Morda se nekateri so, Bernard Weiß na primer ali pa Leon Veyrier. Kako se že listič izraža? Se enkrat prebere: »Mlad fant iz inozemstva, o katerem nihče nič ne ve.« Da, tu se je začela njegova nesreča: vsem je samo Neznanec! A kaj more za to? Kako naj o sebi govori? Ne sme in zato ne more!

8. Miha kupi preprogo.

Beni Hasan! Le po kaj je ta prišel semkaj? S časopisom pod komolcem se je Miha sklonil daleč čez mizo in Mavra napeto opazoval.

»Ali hočejo vaše ekscelence kupiti fino preprogo ali prl?«

Stal je sredi številnih mizic in Miha je videl, kako ga natakark gleda in se pripravlja, da ga takoj požene, če bi goste nadlegoval. A večinoma so samo zmajevali z glavami ali pa kar naprej govorili, ne da bi se na Mavra sploh

ozrli. Ta pa je resno hodil od mize do mize in razkazoval svojo robo.

Korak za korakom, je Miha opazil, se bliža koncu dvorane. Na tem koncu je v isti vrsti stalo sedem do osem mizic in Mihova na koncu vrste. Maver je začel na nasprotnem koncu vrste in se ustavljal pri vsaki mizi. Tedaj je obstal pri njegovi mizi, znova razgrnil preprogo na laktu in vprašal: »Ali vaša ekscelence kupi lepo preprogo?«

Stal je in se sklanjal nad Mihom. Z očmi pa se je resno upiral v Mihove oči. Njegov pojoči glas se je dvigal in nižal, tako da je včasih komaj še šepetal. »Kupite! Kupite! (Kavarne imajo ušesa, je prišepnil.) Kupite lepo preprogo! (Začnite se pogajati, gospod, začnite se pogajati!) Vaša ekscelence zlepa ne najde boljše preproge!« Oči pa je kar naprej za čudo trdovratno upiral v Mihove.

Miha je zapazil, kako je prežeči natakark napravil korak proti Mavru, zato je glasno vprašal: »Po čem pa so?«

Maver se mu je globoko in počasi poklonil, a obenem pošepnil: »Ta natakark prisluškuje. Bodite previdni, gospod!« Nato se je spet zravnal, potegnil z lakta malo črno preprogo in jo dal Mihom: »Le pogledjte!« je zapel z visokim glasom. »Oglejte si vezenino in besedilo! Oglejte si, gospod, kako čvrsto je ta svila prišita na podlogo!«

Natakark pa se je za mizami že pogajal proti njima, Miha je segel v žep. »Da, prav tole vzamem.« In spustil je Mavru v odprto dlan nekaj drobiža.

Maver se mu je resno zahvalil, se mu še enkrat poklonil in odšel, Miha pa je gledal za njim, ko se je njegova visoka postava oddaljevala.

»Gospod, ste torej le nekaj kupili?« Tako ga je nagovoril natakark.

»Žal! Se vam morda zdi, da sem naredil dobro kupčijo?« se zasmije Miha.

Natakark pa pogleda v časopis. »O, gospod pa ima že današnji časopis!«

»Da,« odgovori Miha na kratko in srkne limonado.

»To je bil pa čuden vlom v Meževi, kaj, gospod?«

»Kakšen vlom?« vpraša Miha mirno.

Možak začne s svojim prtom brisati marmornato mizico in govoričiti: »Gospod, tega niste čitali? Ampak, pravim vam, gospod, nenavaden vlom! Pravijo, da je nek krošnjar s preprogami —«

»Koliko sem dolžan?« ga prekine Miha.

»Naša Zvezda« 1937/38

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru ločeno za dijake in dijakinje (dr. T. Klinar).

Za dijake jo urejuje p. V. M. Vrtovec S. J. Izhaja 14-dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu: 14 številik.

Stane:

celoletno po pošti za dijake 8.— din; celoletno za nedijake 15.— din, posamezna številka pri poverjeniku za dijake — 50 din, za ostale 1.— din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ulica 12/II. (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tiska Jugoslov. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).